

KINTA KOLUMNA

PER QUÈ EL GEGANT XINÈS TRIA FRANÇA?

Xi Jinping a París: no ens enganyem, la Xina no salva les aparences

Charles de Gaulle va ser el primer a reconèixer diplomàticament a la Xina comunista el 1964, abans que ningú i sobretot abans que Kissinger i Nixon. Seixanta anys després, Emmanuel Macron obre les portes a Xi Jinping, però la porra és molt diferent.

Reconèixer la Xina comunista va ser sobretot la manera com de Gaulle demostrava la independència de França, tant de Washington com de Moscou, i de seduir el que llavors s'anomenaven els no-alineats. En aquell moment, la Xina estava governada per Mao Zedong, que encara no havia iniciat la delirant Revolució Cultural –el 1966– que s'acabaria amb la mort del "Timoner" deu anys després. La situació interna xinesa no preocupava el general... Segons els historiadors del comunisme, el maoisme es va cobrar entre 40 i 80 milions de víctimes, més que la Rússia bolxevic.

Actualment, Xi Jinping té un gran poder militar, uns objectius imperialistes i un control absolut d'una població amarada de propaganda. Un dels pitjors efectes perversos de la dictadura xinesa és que bona part de la població, bressolada per la retòrica de la "humiliació" passada, afalagada en el seu "somni

- Per respecte al budisme, escollim la via del mig.

Aquest és el president que visita París mentre que les potències polítiques europees subestimen la gravetat de les amenaces plantejades per la dictadura de Pequín que a hores d'ara és el principal factor de desintegració dels valors democràtics i del respecte a les llibertats a escala mundial.

Davant l'amistosa benvinguda d'Emmanuel Macron al líder xinès, hauríem de desconfiar dels discursos que s'afanyen a invocar la "realpolitik" per dissimular la merda que colporten. El pitjor és que cada vegada que França rep el potentat d'una potència que vulnera els drets humans, l'afer es justifica amb allò de ser "realistes" i branda el general De Gaulle. De fet, Macron i Xi volen convergir sobre acords comercials i de cooperació adornats amb una convocatòria conjunta de treva olímpica durant els Jocs Olímpics de París. Els intercanvis entre els líders xinès, francès i europeu, amb Úrsula Von der Leyen, oscil·len entre acords aparents i desacords silenciats. Una bogeria! Una de més d'aquests pipiolis de la política.

xinès" de recuperar el poder, sembla temptada d'adherir-se a la narrativa d'un nou ordre mundial remodelat per la pàtria.